

LA CAMPANA DE GRACIA

ANIVERSARI DE LA GLORIOSA.

Per san Miquel lo bramá no puja al cel.

SUSCRIPCIÓ

EN FAVOR DE LAS FAMILIAS NECESITADAS DE LA HEROICA VILA DE TORTELLÁ.

Suma anterior.	669 reales.
Lorenzo Presas.	100 »
Un obrer de Tortellá.	5 »
Un guanter de Granollers.	4 »
Un enemigo del Clero.	30 »
B. G. M. Figueras.	4 »
M. C.	4 »
Mariano Chalé.	10 »

Total. 826 reales.

Los fondos que 's recaudin serán enviats á la diputació provincial de Girona.

En la librería de 'n Lopez, Rambla del Centro, queda oberta la suscripció.

NO HI HA MAL SENSE BÉ.

L'últim se fá lo que 's déu. Castelar l'home de cor mes sensible es avuy dia lo puntal mes ferm de la República. Demuestra que si ha tingut paraulas fins are, discursos brillantíssims, arranques que elevaban l'esperit, no l'hi

falta tampoch una voluntat decidida, una energia sens límits y un bras de ferro.

Conservador l'hi deyan, de casi-reaccionari l'tatxavan: que la situació se 'n aniria per ella mateixa á brassos dels partidaris del rey X ó del rey XII suposavan alguns al veure qu'empunyava las riendas del estat..... *Transigent, transigent, transigent*, burdavan los gossos de l'anarquia al veure'l pujar al silló presidencial, del qual tants homes havian caygut marejats per tanta gresca, rompente la crisma, ó lo que es lo mateix abonyegat un nom ilustre conquistat darrera de una pila d'anys de conseqüencia, y are nosaltres si 'ns diguessem Castelar y sabessim parlar lo celestial llenguatge que brota dels seus llabis com del sol brota la llum puríssima, los agafariam per l'orella y 'ls diriam:

—Veniu aqui gossos que lladréu á la lluna, veniu aqui á esplicarme qui de nosaltres ha sigut lo transigent, qui de nosaltres ha abandonat la seva idea en favor de un'altra y baix l'escusa de ajudar aquella.

«Jo he promés váldrem del concurs de tot bon liberal, per salvar la llibertat, perque jo vull la República per tothom y aquí veuréu com posantse 'ls antichs monárquichs al servey de la República no som nosaltres, sino 'ls antichs monárquichs qui transigeix, y d'aixó no 'ls ne faig cap cárrech, perque fet y fet mes compte 'ls té que 'ls governi la República, que al cap-de-vall es una de las fórmulas de la llibertat, que no pas que s'alsi 'l trono de Carlos VII y s'encengan novament las fogueras de l'Inquisició .. ¿He transigit?..

«Jo he promés dirigir tots los meus esforços contra 'ls carlins, y com qui fá dugas feynas á la vegada per lo regular no 'n fá cap de bèn feta, hém deixat en suspens la feyna de constituir al país, per la de conquistar lo país al objecte de constituirlo quan lo tinguém tot nostre. L'Assamblea ha suspés las sevas funcions; pero ha comensat las sevas lo govern que jo presideixo, y avuy dia entran en caixa las reservas, l'exércit se reorganisa, los cos d'artilleria torna á trobarse bèn manat, los soldats comensan á creure, los gefes comensan á fer bondat y tot comensa á anar bé. Se suspenen las garantías y los carlins casulans tremolan: tremolan los que á la sombra de la ley y de la llibertat teixian la corda que havia de servir per lligar la llibertat y la ley á la qua del caball de Carlos VII, tal com tremolavan en l'any 93 los reaccionaris francesos, quan la Convenció declarant la pátria en perill, los feya entendre lo que significava un poble que ha perdut ja la paciencia...

¿He transigit en aixó per ventura?..

«En cambi, homes de las situacions que m'héu precedit en lo govern, esteu segura de no haver transigit vosaltres, quan medos os proposavau transigir?..

«L'augment qu'esperimentaren los carlins mentres empunyareu lo cetro del poder, la desorganización de totas las forsas del govern, la autoritat desconeguda, l'exércit indisciplinat, los elements demagógichs aixecats en armas, l'Assamblea havent perdut l'oremus, tots los bons republicans plorant d'angunia y donant cops de cap á las parets ¿que significaba tot aixó, mes que una transacció, y no una transacció ab un ó altre dels partits liberals, sino una transacció práctica y positiva ab los sectaris del absolutisme?..

«Que?... ¿Per ventura no havian d'aprofitarse ells mes que ningú d'aquest estat de cosas?... Qui, sino de totas aquestas engrunas n'anava gras?... Ah! Cinquanta mil carlistas á punt d'estar organissats, sino menteixen, podran dirvos que tal los probava la vostra intransigencia ó 'l vostre exclusivisme.»

Aixis los parlaria jo als gossos de l'anarquia quan tots plegats bordessin cridntme *transigent, transigent, transigent*..

En Castelar no 'ls torna resposta; pero ab los seus fets los deixa *patitiessos*, ab lo lladruch á la gola y admirats de que un home tingut hasta are per débil s'aixequi cada dia mes alt sobre son pedestal de gloria, en virtud de l'energia de son caracter, de la forsa de sa voluntat y del amor inmens que á la causa de la civilisació y de la llibertat professa.

Nosaltres estém contentíssims de la martxa que prenen las cosas y creyém que ha arribat l'hora de que s'hi conegui: tenim grans esperansas y si 'l poble republicá sap inspirar-se en la mateixa fé que á nosaltres nos anima, la nostra honra quedarà salvada y quedarà salvada també la causa de la República federal.

Tantas desgracias passadas, tants perills, tant sobresalt, tanta lluyta potser haurá servit encare, com en casa del ferrer serveix la fornal encesa per donar forma al ferro y per trempar lo cer.

Si fos aixís sembrat lo camp de batalla de cadáveres carlins y destruhit l'arrel de l'insurrecció, tindriam encare de donarlos las gracias:—Gracias, deuriem dirlos: de un partit de joves inexperts n'havéu fet un partit d'homes formals: en la guerra s'han enrobustit nostres brassos, en la privació nos hem tornat sobrios, entre-mitj dels perills, nos hem fet homes. Som dignes de la democrácia, de la República y de la federació.

BATAILLARAS

Los piratas de Cartagena diu que tenian intenció de venirse'n á Barcelona.

Una pregunta:

Si vinguessin ¿se 'n tornarian?..

Apa, macos, á probarho.

S' están formant las reservas.

Hi ha provincias que ja han donat lo seu contingent. Catalunya no 's quedarà endarrera, n'estém segurs.

¡A las armas la joventut!

Minyonas: no teméu que 'ls vostres xicots se 'n vajan al exércit á defensar la patria y la llibertat.

Si ells no hi anavan, no tardariau en veure tornar als frares y llavors vos quedariau per tias.

Ja veuréu preguntéuho al avia.

Diu que hi ha molts joves de las reservas que s'aprofitan de la presencia en nostre port

del barcos que fan la carrera á l'América del Sur per anarsen'hi.

¡Cobarts! ..

—Mes m'estimo honra sense barcos, que barcos sense honra, digué un dia Mendez Nuñez

En quan á vosaltres no 'us estiméu ni honra, ni patria, ni res que siga generós y noble.

Ja féu bèn en martxar: no sou dignes de la República ni de Espanya.

L'Assamblea, á la qual tant haviam criticat, al últim ha fet una cosa bona.

Ha suspés las sevas sessions.

Just es que reposi una miqueta.

Que deixi arreglar la cosa y veuréu si després l'hi queda encare cor per espatllarla.

En Castelar ha tingut una confereucia ab en Topete y en Serrano.

Ja 'm sembla que veig la cara de *motxos* que farian los dos montpensieristas al veure ocupada per l'Emilio la casa que ells semblava que s'havien fet seva.

La política es com una sinia. Los catúfols de dalt se 'n van á baix, quan roda 'l burro, que simbolisa 'ls pensaments de certs gobernants.

Gambetta y molts altres diputats republicans de l'Assamblea de Versalles han escrit una carta á nostre Emilio.

—Salva la democrácia europea l'hi han dit, sálvala ab la teva energia y ab lo prestigi que ton nom te dona.

Y vosaltres diputats francesos ajudéu-mos salvarla, movent al govern de Versalles protector dels carlins cada escándol que 'l gall republicá estarrufi las plomas.

Penséu que la protecció dels legitimistas francesos als carlins espanyols, significa la d'aquestos al duch de Chambord.

Donchs cops y fora! Salvéu-vos y salvéu-nos.

En las últimas sessions de l'Assamblea molts eran los diputats intransigents que 's mostravan reselosos de que 's donés lo mando á generals no republicans.

A qui 'l donarém donchs, si 'ls generals que republicans se diuen, com en Contreras y en Pierrad se sublevan contra la República?..

Mes val fiarse de un enemich noble que de un amich traidor.

Los presidaris de Cartagena han anat á piratejar per las costas immediatas.

Aguilas ha hagut d'afuixarlos la mosca. Han anat á Alicante per turrans; pero si 's descurdan hi deixan la mala intenció que 'ls hi guiava, junt ab lo cervell que la concebía.

Lo poble alicantí al veure tanta maldat, com un sol home 's disposá á retxassar als piratas y mes que per un bombardeig semblava que 's disposés per una festa.

Los presidaris, homes de molt honor, feren virar los barcos, y aquests martxaren ab lo timó entre las camas.

Lo govern ha suspés las garantías.

L'hora ha arribat de que mentres l'exércit que 's reorganisa á tota pressa está á punt d'empendre las operacions en gran escala, no 's permeti que 'ls carlins conspirin en las ciutats y alleguin recursos en favor dels qu' están aixecats en armas.

Un deber de justicia 'ns obliga á emplear contr'ells los medis que contra de nosaltres ells emplearian si arribessin á triunfar.

D'aquest modo assegurém la República y á n'ells que tant amants son dels tractaments y de las distincions, los tractém com á carlins.

Fémno aixis y desde Fernando Póo, tal vegada 'ns donarán las gracias.

—No hi haurá quintas, mares, deyan los republicans en la oposició.

—Si senyor: no hi haurà quintas déyam, y no n' hi hagut, ni tornarà á haverni, mentres hi haja república aquí á Espanya.

—No hi haurà quintas y feu enarhi á tot-hom sense distinció: avants 30 mil homes, are 80 mil. Anéu dihent "no hi haurà quintas y enganyant al poble!"

—Que per ventura no hém dit també 'ls republicans:—Tots los espanyols están obligats á defensar la seva patria ab las armas á la má?... ¿Que per ventura no está la patria en perill?... ¿Que per ventura no ha arribat lo cas de que 's fassa efectiva aquesta defensa de la patria per part de tots los espanyols?... Recordéu tot lo qu' hém dit y trobaréu que d' exércits inútils no 'n tindrem may; pero d' exércits per la defensa de la llibertat y de la patria, n' hi haurà mentres perilli la República!

A Cuba s' organisa á tota pressa 'l partit republicá.

Los negrers están esbarats: los insurrectes no saben lo que 'ls passa, y uns y altres tenen rahó de no tenirlas totas.

Lo salvatjisme de uns y altres no té motiu de ser, haventhi un partit republicá, amant dels nostres principis.

Cuba será espanyola; pero será libre dintre de la República.

En Figueras ha tornat á Madrit.

Diu que corra tant bè ab en Castelar.

Millor! Matém las rivalitats, matém las passions, ofeguem las miserias, no 'ns recordém per res de las petitesas y la República federal está salvada.

Fem lo mateix tots los republicans y no hi ha reacció que 'ns resisteixi.

REPICHIS

Lo senyor Urgellés de Tovar, director de la *Gaceta Universal* ha publicat un senmanari titulat *El Entreacto* que 's vendrá cada dia en los teatros especialment, cafés etc., y un dels seus objectes es donar per dos quartos los arguments de tota clase de obras que se estrenen en los teatros de aquesta capital; á mes hi haurà versos, xaradas, articles y hasta ninots y tot, dos quartos, que creguin que 's poden anar á robar.

En l' Assamblea los metjes y apotecaris, que hi ha, passen de 60.

Y ab tants facultatius, ab una mica mes matém á la República.

—Fora, fora ha dit en Castelar: á n' aquesta bona senyora los remeys la matarian: deixém obrar á la naturalesa.

Y vejín que 's estrany. Desde que segeix aquest régimen, s' engreixa.

Lo dia 29 es l' aniversari de la Revolució de Setembre.

Portémhi la següent candaleta á n' aquest aniversari:

—¡Viva la República democrática federal!»

En Loma ha donat una pallissa tremenda á las forsas de Carlos l' imbécil.

Are sabrán quin gust tè 'l llumillo.

Diu que 'ls batallons de navarros que porta l' imbécil se cansan de servir y quediuhén que 'ls han enganyat, perque no son encare á Madrit, conforme 'ls prometian.

Si están cansats que 'ls dugan una cadireta que aixís seuran.

Lo assés Saballs, avants d' anarse 'n á França vá dur lo pendó en una professó que 's celebrá en Sant Joan de las Abadessas.

Aixó si qu' es bèn bè burlarse de la professó.

Los carlistas prou tenian bèn fet lo propósit de no deixar passar lo convoy á Olot.

Apostats estavan esperantlo, segurs de fer-ne una estussinada.

Pero mentres estavan aixís saberen que hi anava l' arcalde de dita població á acompanyarlo y no tingueren mes remey que abandonar lo puesto.

—Som católichs deyan, y sent católichs no podém posarnos al davant de Déu.

Massa saben ells que 'l Déu d' Olot es reconstrat.

Los carlins esperan la vinguda de 'n Cabrera.

Trenta y tants anys fá qu' esperan y que están suscrits al periódih l' *Esperansa*. Pero en realitat

Cabr-era no es una *cabra*
com en altre temps ha estat,
si *cabra-era* en lleugeresa
Cabrera avuy ja ha *quebrat*.

Tota la premsa estrangera censura la conducta de l' Inglaterra que haventse apoderat dels barcos que tenian los piratas de Cartagena 's fá de pernas per tornarlos al govern espanyol.

L' Inglaterra lo que fá es una bona propaganda en favor seu.

Vol que nosaltres siguéim inglesos, y ningú negará que 'n som, perque 'ns déu dos barcos.

En Cañas ha anat á Berga á portar lo convoy.

Quan hi ha bona voluntat á cops de cañas fujen los carlins lo mateix que 'ls coloms.

LA LLIBERTAT Y L' ABSOLUTISME.

La una es hermosa como la sonrisa de la mujer querida. La otra es igualbre como la sonrisa del malvado.

Lo sol anaba á la posta y á la nit lo pas deixaba.
La costa un bulto pujaba;
baixaba un altre la costa.

En mitj d' ella van trebarse:
l' un del cel los ulls baixá;
l' altre de terra 'ls va alsá,
y á un temps los dos van mirarse.

—¿Qui sou vos que envers l' abisme aneu, despreciant la vida?
¿Qui sou, que de dol vestida aneu?

—Só l' Absolutisme.
Mes, vos que aixís m' heu parat,
ab eix trajo de puresa,
ab joventut y bellesa,
¿qui sou?

—Só la Llibertat.
—¿Qué cerqueu?

—Un poble noble,
pus ódian los reys mas lleys.
Y vos, ¿qué cerqueu?

—Los reys
pus m' ha desdenyat lo poble.

—¿D' hont sou filla?
—De la terra.

¿D' hont veniu, vos?
—D' un palau
de gloria.

—¿Quin fi portau?
—Jo, la Pau. ¿Y vos?

—La Guerra;
y regnaré en eixa vall.

—No ho penseu: regnaré jo!
—Porto orgia y religió!

—Jo porto amor y trevall!
—Jo tinch Déu!

—Jo conciencia!
—Jo tinch un temple!

—Jo un cor!

—Jo tinch fé!

—Jo fé y valor!

—Tinch fanatismel!

—Jo ciencia.

—Veniu ab mi sens reget;

los homens en fera guerra,

m' aymarán á mi en le terra

y á vos després en lo cel.

—Prest calleu, pus son innobles

de vostre desitj las lleys

Aneu vos cercant los reys:

jo aniré cercant los pobles.

Mon alé pur y suau

ab vostre alé corromput,

no 's confon. May han viscut

juntas la guerra y la pau.

Lo cel al mon m' ha enviat

per lliurá 'l del fanatisme,

Heu ja mort, Absolutisme,

pus huy naix la Llibertat.

—M' desprécias?

—Sens quimera.

Ja esteu jutjat en la historia.

Jo porto 'l llum de la Gloria...!

—Donchs jo 'l fiam de la foguera

que illuminará la serra

cremant ton códich malvat.

Mira: 'ls pobles s' han alsat!

Ou sos crits: son crits de guerra!

Jo alento als meus sens demora;

sabs que soch ton enemich;

deixa, donchs, lo teu fatich

ja que de lluytár es la hora.

Adeu...! Y ab furia espantosa

esclatant fera rialla,

l' Absolutisme devalla

aquella costa horrorosa.

Mes, la Llibertat, d' Espanya

cercant la ditxa y la pau,

caminant ab pas suau

puja al cim de la montanya!

Allí roba sa illusió

d' aquesta lluyta 'l brujit;

lo trist ¡ay! del hom ferit

que ofega 'l tró del canó.

Y per aumentá 'l compendi

de la batalla vehina,

als campanars illumina

la roja llum del incendi.

—Malvats, diu ab clara veu:

¡Malahida la nissaga

que dins vostres cors propaga

tan mala idea de Deu!

La claror de la vritat

illumini vostre ment,

que qui amor en son cor sent

sols mort per la Llibertat.

De prompte un crit horrorós

l' Absolutisme vil llansa,

mentres per l' Orient avansa

un sol pur y esplendorós.

Al moment para la guerra

y un himne d' amor se sent,

y aquella llum del Orient

lo cim daura de la serra;

y entre 'ls raigs d' or, que palau

forman de goig y hermosura,

s' alsá la bella figura

de la benvolguda Pau.

Lo poble que allí ha lluytat

per sortir del servilisme,

veu morir l' Absolutisme

y naixe la Llibertat.

SIMON ALSINA.

La quèstió artillera está arreglada.

Poch á poquet s' anirá arreglant tot, que ab palla, temps y en Castelar se madurarán las nespras.

S' ha proclamat l' estat de siti en tota Espanya.

Es potsen la primera vegada que aquest estat de siti es popular.

Ha mort l' emperador de Marruecos.

Se parla de 'n Montpensier com á candidat d' aquell trono.

En las comarcas abont s' hi cullen mes taronjas l' aclaman per rey.

Ell ja s' ha comprat los canchols per anarhi.

La bolsa ha pujat.

Lo qu' es jo y la major part dels lectors de LA CAMPANA, de segur que se la trobaran de la mateixa manera.

Un capellá que may calla ensalsant la castedat tant ascendent té en las donas qu' es lo pare del veinat.

Anunci criminal.—Lo «Diari de Barcelona», l' avi de la premsa catalana, lo moral, lo religiós, lo grave y plora-micas, publicava 'l di-vendres de la passada senmana lo següent avís:

«Todas las personas que padezcan de la vista, por antiguo que sea, procedente de cualquier enfermedad, y por poco que vean, SE ESTERMINARAN (¡¡bufa!) con los remedios que posee Pedro Isern, mozo de cordel de la plaza del Angel.»

¡Quin escándol! ¡Y luego s' entretien lo Brusi buscant crims pera desferse en impropers contra la República!

Lo dia menos pensat veyém en sas columnas un anunci per aquest istil: «Se degüellan los hombres con perfeccion y rapidez en tal casa.»

Vaja... es precis confessar ab lo «Diari» que en Espanya no hi ha justicia .. ni ortografia.

Los carlins voldrian tenir canons; pero son massa xichs. Lo que' es per are naixen pelats y s' han de quedar ab las ganas.

Las áligas treuhen canons; los llops no 'n treuhen: lo mes estrany es que sent los carlins tant gallinas no 'n tingan.

En Saballs aná á Perpinyá.

Passejantse pels carrers plé de créus y de medallas, la canalla l' hi anava al darrera cridantli: —De setze, de setze 'l of.

Hi hagué un escándol tremendo.

Apesar de tot las autoritats francesas no varen internarlo.

¿Sucedía lo mateix quan en plena situació borbónica havian d' emigrar los lliberals?...

—Es sensible diuhen alguns pares de familia acomodada que 'ls nostres fills tingan d' anar al servey. Avants, ab uns quants cents duros ne sortiam: que demanin lo que vulgan; pero que no 'ns obliguin á fer un sacrifici semblant.—Y després ¿de que servirán nostres fills en las filas, acostumats com están á la bona vida? ¿No sería millor que 'ns deixessin comprar un home que sería mes apte que no pas ells?...

—L' igualtat, senyors, prescriu que sigan los vostres fills, lo mateix que 'ls fills dels altres los qui vajan al servey: tots los espanyols se deuen á la patria. En quan á ser mes ó menos bons, tractats igualment, tots son iguals.—Y després convé que sigan los vostres fills, tant ben criats y tot, los que vajan al servey, perque barrejats ab los altres, tal vegada mereixi l' soldat de part dels gefes mes bon tracte del que ha tingut fins are, que l' han considerat sempre com carn de canó. La lley republicana ennobleix al exercit.

Se diu que 'l general Concha se 'n vá al Nort prenent lo mando de las tropas.

Mes m' estimaria que al Nort hi anés un general republicá; pero no tenintlo que hi va-ja en Concha, may siga sino per fer picar de peus á n' en Serrano, que ja se la tenia mitj menjada.

¡Pobre Serrano!.. Ningú estará tant content com lo seu sabater, que de tant picar de peus ja ha espatllat un parell de botas.

La política de 'n Castelar té horrorisats á n' als carcondas.

Alló de dirlos seréu tractats ab la vostra mateixa lley, los mareja.

Perque vaja era molt cómodo tirar á terra 'l para-rayos de la República, sense exposició dels llamps.

CANTARELLAS.

De veras me fas cremar cada cop que parlo ab tu: que no véus que soch llauner y un llauner sols sab fé ambuts.

Diu que 'l pobre d' en Castells está á França abandonat: que Dèu fassa aquests miracles es tant cert, no 'm cab al cap.

F.

Tu 't pensas ser guapa, noya, y ets molt lletja; pero tant; que 'ls carlins se 'n van á casa si t' arriban á trobar.

V. DE LAS D.

M' agradas quan enrahonas m' agradas nena quan cantas; pero m' agradas molt mes quan lo café y copa 'm pagas.

¿Qué no penséu que 'ls carlistas tindrán fret aquest hivern?... Bè massa, prou que 'ls abruga la llana del seu clatell.

J. R.

Nina dels ullets de cel, nina de las rossas trenas, per si no 'm vegessis mes es que soch á las reservas.

Dos burros y dos son quatre y tres burros mes fan set si hi afagim setze carlistas compte rodó: vint y tres.

X. F. Q.

EPICRAMAS

Are vé senyora Pona corril miri!

—Qué? Qué hi há —¿Qué no 'u véu? mossen Clará que vá vestit de persona.

Só en lo joch molt desgraciad deya un jorn mossen Sever; pro jugant ab la Roser qu' es estrany sempre he guanyat!

Ll. DE Y.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés Xaradas ó endavinallas que serán insertadas segons son merit los ciutadans Petit del Cistelle, Un tisich, Un guanter, Una Rossa de Sant Andreu, Frere republicá, Un de Riudoms, Un cadiraire, Papanatas, Francisco Toldrá, Joan Rafec, Vicari de las dansas, Faliuhet, Company de 'n Llosas, Un blanch de Tayá, Mirapeix, Carnicer, Anton Lleganya, Un sorge, Un pela-canyas, Ayguafreda, Xino Patrocini, Saxieraxip, Baldiri, Noy del Tayó, Vilanovi de la Geltrú.

Ciudadá G. O. Presiri de Tarragona. No podémadmetre en la CAMPANA documents de l' índole del que 'ns envia.—Senyor Canons. Lo seu cuento no fá Campana; ni fá gracia.—Príncipe blanch. Idem. idem.—C. de 'n Pampa. Jo 'm guardaré plá bè de créureli: se pensa que 'ns estimém tant poch com vos-té.—Alá Pledumans. Mirarém de satisfarlo.—Llus de Igualada. Queda servit.—Cristino Crosta y Crustó. ¿Sab que no sabém que vol dir?...—Guixaté Ampurdanés. Créguins, no 's moga del guix.—Pau Pallús. La seva poesia sino completament bè, está bastant regular: l' epítafi bè. C. del directo.—L' epítograma com que pot molt ben anar hi anirá.—Noy de la noya. Los simiis qu' ens envia pecañ de poch inginyosos.—A. F. O. Ja sab que vos-té no 'ns cansa may. Dispénsi 'ns si no podém complaire 'l tan sovint com voldriam.—Trompet de Reus. Ab alguna cosa quedará satisfet.—Simon de l' Oini. Encare que destrament versificada, lo fondo de la seva poesia no correspon á la forma.—Gayter del Noya. Insertarém molta cosa de lo que 'ns envia.—Un

descamisat. Idem.—Anton Canons. Tinga una mica de paciència q e á tot l' hi vé 'l seu dia.—La reunó composta de dos ases de bagatje, dos paraigaus vermells, dos cipayos, dos pinyons y dos ex-carlistas. Malta cosa de lo que 'ns envian hi anirá.—Vilanovi de la Geltrú. Idem. de lienzo.—Carnicer. Lo que 'ns remet hauria de limpiarse: es bastant brut.—Faliuhet. Insertarém algo de lo que 'ns envia.—Joan Rafec. Idem.—Francisco Toldrá. Idem.—Un jove plástich. Idem.—Mitja-cana. Fasila servir per medir los versos y no surtirán coixos. Vilanovi de la Geltrú. La seva cantarella no s' enten.—C. Crospis. Dispénsi que va ser una equivocació.—Gola. Las seva cantarelitas no poden anar ni de per riure.—Poca carn. Mirarém d' arreglar lo seu quento.—Gior y Stoc. Lo que 'ns envia es copiat de un altre puesto.—M. P. C. (Bunyoll)—Aspirant á ministre. Arreglat encare podrá anar.—Petit del Cistelle. No fila.—Un tisich. Tampoch fila.—Una brossa de S. Andreu. De salts de caball no n' admetém; no obstant la xarada está bè.—Frere republicá. Aprofitarém algun epítafi.—Vicari de las dansas. Idem alguna cantarella.—Mirapeix. L' arriele no fá per casa: la lletreta correjida podrá anar.

SOLUCIÓ

á las dos xaradas y a la endavinalla del número anterior.

E-GO-NO-MI-AS, MA-PA son las xaradas. y es CÁMARA sens dupte l' endavinalla.

Si m' equivoco puch dir per tota Espanya que soch un topo.

UN VOLUNTARI DEL 11.

Han endavinat las tres solucions los ciutadans Filopio, Noy del Tayó, Una nena dels ulls blaus, En Baldiri, La gitana del Trovador, Salleraxip, Lo hey dels llaunes, Mitja-cana, Rómulo Salinas de Monros, Un vilanovi de la Geltrú, Crispinet Crospis, Xino Patrocini, Xino F. X. Xato, Mastuti, Manel de Vilafranca, Un tronat de Tordera, Un cusi de l' Angelona, La societad de l' anxova, Ayguafreda, Un pela canyas, Un amich de Girona, Un sorge, Anton Lleganya, Carnicer, Gola, Primerench Dú, Pizaleta, Pepet de Tarragona, Xuli, Francisca Rosalia Bamba y Caruí, Poca-carn, Fiero Tonipan de Vilanova, Mirapeix, Gior y Stoc, Gestus, Un blanch de Tayá, M. P. y C, Un aspirant á ministre, Company de 'n Llosas, Faliuhet, Vicari de las dansas, Joan Rafec, Francisco Toldrá, y Jove plástich.

Han endavinat las 1.ª y 2.ª lós ciutadans Papanatas, Pubilleta de casa, Un crac de San Martí, Joanet de Cambrils, y Un cadiraire. Ha endavinat las 1.ª y 3.ª lo ciudadá Un de Riudoms, y la 1.ª no mes lo ciudadá Luigi de Pagiri.

XARADA

I.
Ma germana es tres-primera; pero es molt primera y tres, y de tant prima y hu qu' es l' hi diuhen la tres-tercera: quan véu duas vol segona: duas lo que dos la dona: tres-dos-tres sempre ha tingut: dos á la hu-dos hu un xicot que á la tres-dos hu ha caigut y per aixó 'l dos á la tot.

GESTUS.

II.

Un que siga de tot sine hi tercera que 't sembla que pot dos sino un primera?... Per mi un dos girat es, es un ximplet, mes ja 't farán dos-tres. d' alló mes dret.

COMPANY DE 'N LLOSAS.

ENDAVINALLA.

Me prenen sens ser persona, si ab mí t' embrutas se 'n riuhen, y 'ls papers que 'm posan diuhen si só ó no de Barcelona. Soch molt fosca ¿no hi atinas?... Pero si tu vols só clara, y ab tot lo que he dit fins are encare no m' endavinas?...

UN SORGE.

Imp. de la V y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor, Rambla, 20.